

[Honoré]

overdrevne tiltro til, at det var udlandet, der først og fremmest skulle hjælpe os til at få en bedre beskæftigelse. Det var, som om regeringen hele tiden ventede på, at der skulle komme nogle julemænd fra Tyskland eller Amerika og hjælpe de stakkels danskere. Man havde den såkaldte lokomotivteori, hvor stærke lande, ikke mindst Den tyske Forbundsrepublik, skulle være en slags lokomotiv for svagere lande som Danmark. Denne teori og dens afhængighedsfølelse over for udlandet, dens selvopgivenhed, som socialdemokraterne har klamret sig til, er nu ved at blive forladt, og det står klart, at vi selv i højere grad må bære hovedansvaret for at rette vores økonomi op. Danskere må hjælpe Danmark. Vi kan heller ikke trøste os med, at der er mange andre lande omkring os, også i EF, der har vanskeligheder, for vi ligger i spidsen med selvskabte vanskeligheder: Vores ledighed stiger mere end de andre landes. Fejlen skal i første række søges hos os selv. Det er os selv, der skal rette tingene op.

Hermed kommer jeg til de indenlandske årsager til den høje arbejdsløshed. Der er selvfølgelig i første række den økonomiske politik som helhed – jeg skal ikke forsøge at komme nærmere ind på, hvordan den gør os særlig sårbare, det store skattetryk og erhvervspolitikken osv. – men jeg vil nævne i hvert fald to årsager, der har betydning. For det første, at vi har fået en stigende tilgang til arbejdsmarkedet, især af kvinder. Det vil sige, at selv om der skabes flere job, bliver flere stillinger, så bliver der stadig større arbejdsløshed, fordi antallet af nye mennesker på arbejdsmarkedet er større end antallet af nyoprettede stillinger. Dette vil socialdemokratiet tilsyneladende ikke gøre noget ved. Problemet eksisterer tilsyneladende ikke for socialdemokratiet.

En anden årsag til ledigheden er det høje omkostningsniveau. Danmark har verdens højeste omkostningsniveau, fordi vi har de høje lønomkostninger og vi har den helt utrolig høje rente, og dermed bliver de danske varer dyrere end varerne i de lande, vi skal konkurrere med; vores konkurrenceevne er svækket.

Så er der selvfølgelig en række andre faktorer af erhvervspolitisk og anden karakter, som jeg her skal lade være uomtalte.

Hvordan bekæmper vi under disse omstændigheder arbejdsløsheden? Ja, der må i

hvert fald være to meget højt prioriterede midler til at bekæmpe arbejdsløsheden, for det første at vi nedsætter omkostningerne, og for det andet at vi begrænser tilgangen til arbejdsmarkedet.

Nedsættelse af omkostningerne kan ikke i større omfang finde sted ved en nedsættelse af renten. Rentens høje niveau er jo afhængigt af og skyldes Danmarks sårbare valuta på grund af den ulykkelige økonomiske situation, vi har bragt os selv i. Vi kan derimod nedsætte omkostningerne ved at bremse indkomstudviklingen. Får vi gjort det, kan vi gå i gang med at nedsætte renten.

Vi forelagde fra kristeligt folkepartis side i efteråret 1976 en plan, den såkaldte Øko-plan. Den viste, hvordan man primært gennem indkomspolitik kunne afskaffe Danmarks udlandsgæld over 10 år og samtidig afskaffe arbejdsløsheden. Denne plan blev dengang afvist noget følelsesmæssigt af LO, men det er vist i år, Thomas Nielsen har givet udtryk for nogle tanker, der viste, at han har overtaget væsentlige dele af kristeligt folkepartis Øko-plan, bl. a. hans tanker om et trekantråd, bestående af arbejdsmarkedets parter og regeringen, der skulle formulere en indkomstpolitisk helhedsløsning. Kristeligt folkepartis forslag var bedre, Thomas Niensens var en beskåret udgave af kristeligt folkepartis plan, der jo også omfattede repræsentanter for folketinget og Nationalbanken, men det er da bedre end ingenting. Også kristeligt folkepartis stærke fremhæven af betalingsbalancehensynet som det overordnede mål er nu blevet accepteret af regeringen, hvis man skal tro planredogørelse I.

Regeringens og LOs overtagelse af kristeligt folkepartis økonomiske politik – i en beskåret form ganske vist på disse områder – er imidlertid omgærdet af en række forudsætninger og forbehold, som vil gøre det problematisk, om de, som kristeligt folkepartis oprindelige plan, kan føre til en løsning af de økonomiske problemer.

Vi må se at få gjort alvor af indkomspolitikken, og indkomstpolitikken må ses fuldstændig uafhængigt af planer om lønmodtagernes medejendomsret. Dette er et idékompleks, der skal vurderes ud fra sin værdi i sig selv. Indkomstpolitikken må også ses uafhængigt som et middel til at virkeliggøre en afskaffelse af arbejdsløsheden, og dette formål bør have tilstrækkelig værdi i sig selv for